

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 19

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 8 ianuarie 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 337 din 11 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 și ale art. 38 alin. (2) lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice	2-5
Decizia nr. 694 din 6 octombrie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2 ¹) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România și ale art. 11 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor	5-7
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
2.223/2020. — Ordin al ministrului transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor pentru modificarea și completarea Reglementărilor privind omologarea individuală, eliberarea cărții de identitate și certificarea autenticității vehiculelor rutiere — RNTR 7, aprobate prin Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 2.132/2005	8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 67 din 2 noiembrie 2020 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	9-15
ACTE ALE COLEGIULUI MEDICILOR STOMATOLOGI DIN ROMÂNIA	
20/2CN/2020. — Decizie pentru modificarea Deciziei Consiliului național al Colegiului Medicilor Dentiști din România nr. 11/2005 privind stabilirea cuantumului cotizației de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 337**

din 11 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 și ale art. 38 alin. (2) lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cosmin-Marian Văduva	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (4) și ale art. 38 alin. (2) lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Mirel Cristian Dan în Dosarul nr. 4.189/83/2017 al Tribunalului Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 955D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 1.001D/2018 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Marian Borascu și alții în Dosarul nr. 7.187/3/2018 al Tribunalului București — Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, pune în discuție, din oficiu, conexarea Dosarului nr. 1.001D/2018 la Dosarul nr. 955D/2018. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.001D/2018 la Dosarul nr. 955D/2018, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, Președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 310 din 7 mai 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

7. Prin Încheierea din 2 mai 2018, pronunțată în Dosarul nr. 4.189/83/2017, **Tribunalul Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

dispozițiilor art. 11 alin. (4) și ale art. 38 alin. (2) lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Mirel Cristian Dan într-un dosar având ca obiect anulare hotărâre de consiliu local referitoare la stabilirea de drepturi salariale potrivit Legii-cadru nr. 153/2017.

8. Prin Încheierea din 22 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 7.187/3/2018, **Tribunalul București — Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Marian Borascu și alții într-un dosar având ca obiect anulare hotărâre de consiliu local referitoare la stabilirea de drepturi salariale potrivit Legii-cadru nr. 153/2017.

9. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** în Dosarul Curții nr. 955D/2018, autorul arată că art. 11 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 discriminează unele categorii de salariați și încalcă principiul stimulării personalului din sectorul bugetar prevăzut de art. 6 lit. e) din Legea-cadru nr. 153/2017. Acestea își văd veniturile blocate integral, plafonate la un anumit nivel. Sporul de doctorat, de exemplu, sau alte performanțe profesionale obținute, nu ar mai putea fi niciodată valorificate. Măsura criticată reprezintă, în cazul categoriilor de personal afectate, și o încălcare a dreptului fundamental la salariu egal pentru muncă egală. Măsura discriminează personalul din cadrul administrației publice locale, deoarece se aplică doar în cazul acesteia, nu și celorlalte categorii de personal bugetar.

10. În ceea ce privește prevederile art. 38 alin. (2) lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017, se arată că, o dată în plus, este discriminată categoria personalului care lucrează în administrația publică locală. Din cauza acestor prevederi, odată cu intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, această categorie de salariați a înregistrat chiar scăderi salariale. Se menționează Avizul Consiliului Legislativ care a recomandat „completarea art. 37 (devenit art. 38 în textul legii) cu un nou alineat care să prevadă păstrarea salariului în plată până la data intrării în vigoare a acestui demers legislativ”.

11. Se arată, mai departe, că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, salariul este parte din dreptul fundamental la muncă. Ca atare, diminuarea acestuia reprezintă o restrângere.

12. În sfârșit, autorul arată că „în anexa nr. V — Familia ocupațională de funcții bugetare *Justiție*, prin textul propus la art. 27 din capitolul VIII se garantează chiar păstrarea drepturilor câștigate dobândite în condițiile legii până la data intrării în vigoare a noii legi”. Având în vedere prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, autorul apreciază că „o asemenea dispoziție cu

caracter general este necesar să fie introdusă și să vizeze întreg personalul bugetar salarizat din fonduri publice”.

13. În Dosarul Curții nr. 1.001D/2018, autorii arată că art. 11 din Legea-cadru nr. 153/2017 este neconstituțional în măsura în care se interpretează că, prin hotărâre a consiliului local, a consiliului județean sau a Consiliului General al Municipiului București, pot fi stabilite salarii de bază mai mici decât cele avute anterior în plată, pentru funcționarii publici și personalul contractual din cadrul familiei ocupaționale *Administrație* din aparatul propriu al consiliilor județene, primării și consilii locale și din serviciile publice din subordinea acestora. Ca efect al interpretării legii, în sensul că prin hotărâre a consiliului local se pot stabili drepturi salariale mai mici decât cele avute de angajați anterior emiterii acesteia, drepturile salariale ale reclamantilor erau cele stabilite la nivelul maxim al funcției din familia ocupațională, iar prin hotărârea de consiliu local acestea sunt mai mici, deci au fost reduse.

14. În opinia autorilor excepției, măsura criticată nu este justificată de necesitatea apărării securității naționale, așa cum a apreciat Curtea Constituțională în Decizia nr. 874 din 25 iunie 2010. În plus, este discriminată categoria din care fac parte și autorii excepției față de alți bugetari de la alte unități administrativ-teritoriale, precum și față de primar și viceprimar. Aceștia au drepturile salariale stabilite prin lege, pe baza unei grile de salarizare, și nu au caracter temporar. De asemenea, se arată că funcționarii publici își desfășoară activitatea în baza unor raporturi de serviciu, atribuțiile, răspunderea și incompatibilitățile fiind reglementate prin lege, nediferențiate în funcție de autoritatea publică sau de salariu la aceeași funcție, grad profesional, studii și gradație în vechime. Or, în condițiile în care, potrivit art. 11 din Legea-cadru nr. 153/2017, drepturile salariale vor fi diferite în funcție de buget și voința politică a consiliului local, acestea sunt discriminatorii.

15. Mai departe, autorii menționează că se încalcă separația puterilor în stat, deoarece competența de stabilire a salariului de bază, care aparține exclusiv legiuitorului, este delegată autorităților prevăzute de art. 11 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017.

16. În plus față de aceste argumente, autorii excepției consideră că sunt incidente hotărâri ale Curții Europene a Drepturilor Omului și ale Curții de Justiție a Uniunii Europene referitoare la necesitatea respectării standardelor de calitate a legii, decizii ale Curții Constituționale privind includerea dreptului la salariu în dreptul fundamental la muncă, precum și prevederi ale unor convenții internaționale și ale unor acte normative ale Uniunii Europene adoptate în materia egalității de tratament în materie de muncă, dar fără a indica, în mod precis, în ce fel s-ar putea raporta la acestea măsura legislativă criticată.

17. **Tribunalul Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

18. **Tribunalul București — Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

19. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

20. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

21. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

22. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 11 și ale art. 38 alin. (2) lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017:

— Art. 11. —, (1) *Pentru funcționarii publici și personalul contractual din cadrul familiei ocupaționale «Administrație» din aparatul propriu al consiliilor județene, primării și consilii locale și din serviciile publice din subordinea acestora, salariile de bază se stabilesc prin hotărâre a consiliului local, a consiliului județean sau a Consiliului General al Municipiului București, după caz, în urma consultării organizației sindicale reprezentative la nivel de unitate sau, după caz, a reprezentanților salariaților.*

(2) *Nomenclatorul funcțiilor necesare desfășurării activităților specifice fiecărei instituții sau autorități a administrației publice locale, precum și ierarhia funcțiilor sunt prevăzute în anexa nr. VIII cap. I lit. A pct. III și cap. II lit. A pct. IV.*

(3) *Stabilirea salariilor lunare potrivit alin. (1) se realizează de către ordonatorul de credite, cu respectarea prevederilor art. 25.*

(4) *Nivelul veniturilor salariale se stabilește, în condițiile prevăzute la alin. (1) și (3), fără a depăși nivelul indemnizației lunare a funcției de viceprimar sau, după caz, a indemnizației lunare a vicepreședintelui consiliului județean, sau, după caz, a viceprimarului municipiului București, corespunzător nivelului de organizare: comună, oraș, municipiu, sectoarele municipiului București, primăria generală a municipiului București, exclusiv majorările prevăzute la art. 16 alin. (2), cu încadrarea în cheltuielile de personal aprobate în bugetele de venituri și cheltuieli.*

(5) *Angajarea, promovarea, avansarea în gradație a personalului prevăzut la alin. (1) se fac cu respectarea prevederilor prezentei legi, precum și a celorlalte reglementări specifice funcționarilor publici și personalului contractual”.*

— Art. 38 alin. (2) lit. b) —, *Începând cu data de 1 iulie 2017:... b) prin excepție de la lit. a), salariile lunare ale personalului prevăzut la art. 11 se stabilesc în conformitate cu prevederile acestui articol”.*

23. Potrivit art. 38 alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, *„Începând cu data de 1 iulie 2017: a) se mențin în plată la nivelul acordat pentru luna iunie 2017, până la 31 decembrie 2017, cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție și indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, indemnizația brută de încadrare, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, în măsura în*

care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții”.

24. Curtea observă că art. 11 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 este criticat în forma pe care o avea anterior modificării operate de Legea nr. 80/2018 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 276 din 28 martie 2018. Însă, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează a exercita controlul de constituționalitate asupra prevederilor criticate.

25. În opinia autorilor, prevederile de lege ce formează obiectul excepției contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației și echilibrului puterilor, art. 1 alin. (5) privind obligația de a respecta Constituția, supremația sa și legile, art. 15 referitor la universalitatea drepturilor libertăților și îndatoririlor fundamentale, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 41 privind munca și protecția socială, art. 47 referitor la nivelul de trai, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 61 privind rolul și structura Parlamentului, art. 137 privind sistemul financiar și art. 138 privind bugetul public național, precum și ale Convenției Organizației internaționale a Muncii nr. 111/1958 privind discriminarea în domeniul ocupării forței de muncă și exercitării profesiei, ale Directivei 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă și ale Directivei 2000/43/CE a Consiliului din 29 iunie 2000 de punere în aplicare a principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de rasă sau origine etnică, Protocolului nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 26 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

26. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin Decizia nr. 834 din 12 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 288 din 6 aprilie 2020, reiterând cele reținute prin Decizia nr. 310 din 7 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 9 august 2019, a stabilit că opțiunea legiuitorului prevăzută de art. 11 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 este justificată prin invocarea în cuprinsul art. 6 lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 a dispozițiilor art. 120 din Constituție privind principiile de bază ale administrației publice din unitățile administrativ-teritoriale. Marja de apreciere a autorităților administrației publice locale nu este nelimitată, ci se exercită cu încadrarea între limitele minime și maxime prevăzute prin lege pentru drepturile salariale. De asemenea, a observat că Legea-cadru nr. 153/2017 consacră criterii clare pentru stabilirea salariului de bază și a salariului lunar al personalului din aparatul propriu al autorităților administrației publice locale, criterii care sunt obligatorii pentru autoritățile administrației publice locale (a se vedea paragraful 28 din Decizia nr. 834 din 12 decembrie 2019, precitată).

27. Cu referire la pretinsa discriminare între funcționarii publici care își desfășoară raporturile de serviciu în aparatul propriu al diferitelor autorități ale administrației publice locale la nivel național, precum și între această categorie de personal bugetar și celelalte categorii de personal reglementate de Legea-cadru nr. 153/2017, Curtea a reținut, în esență, că

atribuțiile, competențele, sarcinile specifice, responsabilitățile și importanța activității desfășurate sunt diferite chiar și pentru personalul care este încadrat pe funcții similare, în aparatul propriu al unor autorități ale administrației publice diferite. Prin urmare, este permisă, în raport cu criteriile obiective, realizarea unor diferențieri în stabilirea salariului de bază/salariului lunar al personalului bugetar din aparatul propriu al consiliilor județene, primării, consiliilor locale, din instituțiile și serviciile publice de interes local și județean din subordinea acestora, fără ca aceasta să fie contrară dispozițiilor constituționale privind egalitatea în drepturi. Pe de altă parte, Curtea a arătat că reglementarea modului de stabilire a veniturilor lunare pentru personalul plătit din fonduri publice din aparatul propriu al autorităților administrației publice locale, prin hotărâre a consiliului local, a consiliului județean sau a Consiliului General al Municipiului București, în limitele prevăzute de Legea-cadru nr. 153/2017 (limita minimă — salariul minim brut pe țară și limita maximă — indemnizația lunară corespunzătoare funcției de viceprimar/vicepreședinte al consiliului județean), este opțiunea liberă a legiuitorului, ținând seama de responsabilitatea, complexitatea și riscurile funcțiilor specifice în cadrul acestei categorii de personal, diferită de alte categorii de personal plătit din fonduri publice (a se vedea paragraful 29 din Decizia nr. 834 din 12 decembrie 2019).

28. Curtea a mai statuat că instituirea unor reguli diferite aplicabile diferitelor categorii de personal bugetar nu are semnificația unei discriminări contrare art. 16 din Constituție (a se vedea paragraful 30 din Decizia nr. 834 din 12 decembrie 2019).

29. În sfârșit, în Decizia nr. 850 din 12 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 311 din 14 aprilie 2020, paragraful 22, Curtea a reamintit jurisprudența sa constantă în materia salarizării personalului bugetar. Astfel, legiuitorul are dreptul de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 707 din 29 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 127 din 17 februarie 2017, Decizia nr. 291 din 22 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 20 iunie 2014, și Decizia nr. 31 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 13 mai 2013).

30. Curtea a menționat și jurisprudența similară a Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților lor din bugetul de stat, și anume Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Aizpurua Ortiz și alții împotriva Spaniei*, paragraful 57, Decizia din 6 decembrie 2011, pronunțată în cauzele *Felicia Mihăieș împotriva României și Adrian Gavril Senteș împotriva României*, paragraful 15.

31. Având în vedere jurisprudența enunțată, precum și faptul că nu au survenit rațiuni de natură să impună reconsiderarea acesteia, Curtea va respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate.

32. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mirel Cristian Dan în Dosarul nr. 4.189/83/2017 al Tribunalului Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, precum și de către Marian Borascu și alții în Dosarul nr. 7.187/3/2018 al Tribunalului București — Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 11 și art. 38 alin. (2) lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și Tribunalului București — Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I

Pronunțată în ședința din data de 11 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cosmin-Marian Văduva

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 694
din 6 octombrie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (21) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România și ale art. 11 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (21) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România și ale art. 11 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, excepție ridicată de Petre Nicolae în Dosarul nr. 36.090/212/2016 al Tribunalului Constanța — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 965D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii

de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența instanței de contencios constituțional în materie, concretizată prin Decizia nr. 104 din 28 februarie 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Decizia civilă nr. 1.039 din 9 mai 2018, pronunțată în Dosarul nr. 36.090/212/2016, **Tribunalul Constanța — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (21) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România și ale art. 11 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor.** Excepția a fost ridicată de Petre Nicolae într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva procesului-verbal de contravenție prin care autorul excepției a fost sancționat contravențional, în baza dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, întrucât a circulat fără rovinietă valabilă.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că prin dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 15/2002, cetățenii care circulă pe drumurile naționale din intravilanul municipiilor sunt privilegiați, în raport cu obligația plății tarifului de utilizare a drumurilor naționale, față

de cei care circulă pe drumurile naționale din intravilanul altor categorii de localități, cu încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituția României.

6. Tribunalul Constanța — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată în raport cu dispozițiile art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție care prevăd că cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări și nimeni nu este mai presus de lege.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (2¹) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2002, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 11 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 29 iunie 1998, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul cuprins normativ:

— Art. 1 alin. (2¹) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002: *„Tariful de utilizare se aplică pe rețeaua de drumuri naționale din România, astfel cum este definită la alin. (1) lit. d), cu excepția sectoarelor de drum național aflate în intravilanul municipiilor între indicatoarele de intrare/ieșire în/din acestea.”;*

— Art. 11 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997: *„(1) Drumurile de interes național, județene și comunale își păstrează categoria funcțională din care fac parte și sunt considerate continue și atunci când traversează localitățile, servind totodată și ca străzi.*

(2) Modificarea traseelor acestora în traversarea localităților se poate face numai cu acordul administratorului drumului considerat continuu, în concordanță cu planul urbanistic aprobat. În cazul drumurilor de interes național se va obține acordul Ministerului Transporturilor.”

11. În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 1 alin. (2¹) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, din perspectiva unor critici asemănătoare, au mai format obiect al controlului de constituționalitate și prin Decizia nr. 104 din 28 februarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 439 din 3 iunie 2019 și Decizia nr. 345 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 633 din 3 august 2017, a statuat conformitatea acestor norme cu prevederile Legii fundamentale.

13. Astfel, Curtea a reținut că textul de lege criticat prevede că tariful de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România se aplică pe rețeaua de drumuri naționale din România, *„cu excepția sectoarelor de drum național aflate în intravilanul municipiilor [...]”*. Potrivit art. 1 alin. (1) lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, tariful de utilizare este *„o anumită sumă a cărei plată conferă unui vehicul dreptul de a utiliza, pe parcursul unei perioade date, rețeaua de drumuri naționale din România, concesionată Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A.”*

14. Curtea a observat că, prin art. 1 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/2016 privind reorganizarea Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. și înființarea Companiei Naționale de Investiții Rutiere — S.A., precum și modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 28 septembrie 2016, Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. își schimbă denumirea în Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A.

15. Totodată, Curtea a reținut că rețeaua de drumuri naționale este definită la art. 1 alin. (1) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 ca fiind *„drumurile de interes național definite conform art. 6 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare”*. Potrivit art. 6 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 29 iunie 1998, cu modificările și completările ulterioare, *„Drumurile de interes național aparțin proprietății publice a statului și cuprind drumurile naționale, care asigură legăturile cu capitala țării, cu reședințele de județ, cu obiectivele de interes național, între ele, precum și cu țările vecine [...]”*. În conformitate cu art. 12 din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, *„Sumele încasate în urma aplicării de către Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. a tarifului de utilizare și a tarifelor de trecere se constituie venit la dispoziția acesteia și vor fi utilizate pentru proiectarea, repararea, administrarea, întreținerea, exploatarea și modernizarea drumurilor de interes național, precum și pentru garantarea și rambursarea creditelor externe și interne contractate în acest scop, inclusiv pentru plăți în numele autorității publice contractante, ca urmare a obligațiilor asumate în cadrul contractelor de parteneriat public-privat în sectorul drumurilor naționale și autostrăzilor.”*

16. Cu privire la administrarea drumurilor, Curtea a reținut că, potrivit art. 20 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997, *„Ministerul Transporturilor este organul administrației publice centrale care exercită prerogativele dreptului de proprietate publică a statului în domeniul drumurilor de interes național”*, iar, potrivit art. 21 alin. (1)—(3) din aceeași ordonanță a Guvernului, *„(1) Ministerul Transporturilor este administratorul drumurilor de interes național, direct sau prin Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A., care își realizează atribuțiile prevăzute de prezenta ordonanță în condițiile contractului de concesiune încheiat între acestea. Pentru drumurile naționale și autostrăzile nou-construite, administrarea se poate realiza de către Ministerul Transporturilor și prin alte persoane juridice, pe baza contractului de concesiune încheiat în condițiile legii. (2) Sectoarele de drumuri naționale, incluzând și lucrările de artă, amenajările și accesoriile aferente, situate în intravilanul municipiilor sunt în administrarea consiliilor locale respective. (3) Pe sectoarele de drumuri naționale aflate în administrarea consiliilor locale nu se pot impune restricții de mase sau dimensiuni fără avizul Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. și acordul poliției rutiere.”*

17. Având în vedere toate aceste reglementări în domeniu, Curtea a observat că tariful de utilizare a drumurilor naționale instituit de Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 reprezintă o sumă a cărei plată conferă unui vehicul dreptul de a utiliza, pe parcursul unei perioade date, rețeaua de drumuri naționale din România aflate în administrarea Companiei Naționale de Investiții Rutiere — S.A. (fosta Companie Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A.). Sumele încasate în urma aplicării de către această companie a tarifului de utilizare se constituie venit la dispoziția acesteia. Or, așa cum prevăd dispozițiile art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997, sectoarele de drumuri naționale situate în intravilanul municipiilor sunt în administrarea consiliilor locale și, prin urmare, nu se află în administrarea Companiei Naționale de Investiții Rutiere — S.A. (fosta Companie Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A.). Ținând cont de acestea, nu se poate susține că dispozițiile de lege criticate — care prevăd că tariful de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România se aplică pe rețeaua de drumuri naționale din România, cu excepția sectoarelor de drum național aflate în intravilanul municipiilor — ar institui discriminări între persoanele care domiciliază în municipii și persoanele care domiciliază în alte localități.

18. Ca atare, Curtea a constatat că dispozițiile de lege criticate nu contravin principiului egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție, deoarece, așa cum a statuat în mod constant în jurisprudența sa, acest principiu constituțional presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite (a se vedea Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Or, textul de lege criticat nu instituie discriminări între persoanele care domiciliază în municipii și persoanele care domiciliază în alte localități, deoarece tariful de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România se aplică pentru orice vehicul care circulă pe drumurile aflate în administrarea Companiei Naționale de Investiții Rutiere — S.A. (fosta Companie Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A.).

19. Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Petre Nicolae în Dosarul nr. 36.090/212/2016 al Tribunalului Constanța — Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 1 alin. (2¹) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Constanța — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 octombrie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

de Curte prin deciziile menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză.

20. Referitor la dispozițiile art. 11 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997, Curtea reține că, în jurisprudența sa, exemplu fiind Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, a stabilit că excepția de neconstituționalitate cuprinde 3 elemente: textul contestat din punctul de vedere al constituționalității, textul de referință pretins încălcat, precum și motivarea de către autorul excepției a relației de contrarietate existente între cele două texte, cu alte cuvinte, motivarea neconstituționalității textului legal criticat. Curtea a reținut că excepția este inadmisibilă în situația în care nu cuprinde motivarea ca element al său, iar din textul constituțional invocat nu se poate desluși în mod rezonabil vreo critică de neconstituționalitate, fie datorită generalității sale, fie datorită lipsei rezonabile de legătură cu textul criticat. În acest sens, Curtea Constituțională a reținut că simpla enumerare a unor dispoziții constituționale sau convenționale nu poate fi considerată o veritabilă critică de neconstituționalitate, în sensul constituțional al termenului. Dacă ar proceda la examinarea excepției de neconstituționalitate „motivate” într-o asemenea manieră eliptică, instanța de control constituțional s-ar substitui autorului acesteia în formularea unor critici de neconstituționalitate, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu, aspect ce excedează competenței Curții Constituționale. De asemenea, prin Decizia nr. 143 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 164 din 15 martie 2010, Curtea a stabilit, cu valoare de principiu, că o excepție este inadmisibilă în cazul în care autorul acesteia „se mărginește numai la a invoca în susținerea acesteia o prevedere constituțională, precum și o afirmație cu caracter absolut generic”.

21. Prin urmare, având în vedere că în cauza de față autorul excepției nu argumentează pretinsa contrarietate a art. 11 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 cu prevederile constituționale invocate, Curtea constată că excepția nu este motivată, fiind încălcate prevederile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”, și, ca atare, este inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR, INFRASTRUCTURII ȘI COMUNICAȚIILOR

ORDIN

pentru modificarea și completarea Reglementărilor privind omologarea individuală, eliberarea cărții de identitate și certificarea autenticității vehiculelor rutiere — RNTR 7, aprobate prin Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 2.132/2005

Având în vedere Referatul Direcției generale transport terestru nr. 53.100 din 15.12.2020, prin care se supune spre aprobare Ordinul ministrului transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor pentru modificarea și completarea Reglementărilor privind omologarea individuală, eliberarea cărții de identitate și certificarea autenticității vehiculelor rutiere — RNTR 7, aprobate prin Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 2.132/2005,

luând în considerare prevederile art. 17 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 78/2000 privind omologarea, eliberarea cărții de identitate și certificarea autenticității vehiculelor rutiere în vederea comercializării, înmatriculării sau înregistrării acestora în România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 230/2003, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 9 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor,

ministrul transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor emite următorul ordin:

Art. I. — Reglementările privind omologarea individuală, eliberarea cărții de identitate și certificarea autenticității vehiculelor rutiere — RNTR 7, aprobate prin Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 2.132/2005, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.160 din 21 decembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La capitolul IV punctul 2, subpunctul 2.8 se modifică și va avea următorul cuprins:

„2.8. Modificarea masei maxime tehnic admisibile a unui vehicul, în cazul în care are la bază o modificare constructivă, se acceptă dacă sunt îndeplinite cerințele tehnice aplicabile și sunt respectate criteriile pentru clasificarea vehiculelor pentru categoria de omologare din care face parte vehiculul final prevăzute în Regulamentul (UE) 2018/858 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2018 privind omologarea și supravegherea pieței autovehiculelor și remorcilor acestora, precum și ale sistemelor, componentelor și unităților tehnice separate destinate vehiculelor respective, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 715/2007 și (CE) nr. 595/2009 și de abrogare a Directivei 2007/46/CE, denumit în continuare *Regulamentul (UE) 2018/858*. În cazul schimbării categoriei de omologare a vehiculului, certificatele de omologare de tip privind sistemele, componentele și entitățile tehnice separate emise pentru vehiculul inițial pot fi acceptate, cu condiția ca cerințele tehnice aplicabile categoriei de omologare din care face parte vehiculul inițial să fie identice sau mai stricte decât cele care se aplică pentru categoria de omologare din care face parte vehiculul final.”

2. La capitolul IV punctul 2, după subpunctul 2.8 se introduce un nou subpunct, subpunctul 2.8¹, cu următorul cuprins:

„2.8¹. Modificarea masei maxime tehnic admisibile a unui vehicul, în cazul în care nu are la bază o modificare constructivă, se acceptă numai în cazul vehiculelor din categoria N și O și dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele cerințe:

2.8¹.1. sunt respectate criteriile pentru clasificarea vehiculelor în categoria de omologare N prevăzute în art. 4 alin. (1) lit. (b) și în anexa I partea A pct. 3 din Regulamentul (UE) 2018/858, respectiv criteriile pentru clasificarea vehiculelor în categoria de omologare O prevăzute în art. 4 alin. (1) lit. (c) din Regulamentul (UE) 2018/858;

2.8¹.2. în cazul schimbării categoriei de omologare a vehiculului, trebuie să fie îndeplinite cerințele tehnice aplicabile pentru categoria de omologare din care face parte vehiculul final. Certificatele de omologare de tip privind sistemele, componentele și entitățile tehnice emise pentru vehiculul inițial pot fi acceptate, cu condiția ca cerințele tehnice aplicabile categoriei de omologare din care face parte vehiculul inițial să fie identice sau mai stricte decât cele care se aplică pentru categoria de omologare din care face parte vehiculul final.

2.8¹.3. respectivul tip de vehicul este omologat de tip și la valoarea modificată a masei maxime tehnic admisibile, fapt dovedit prin prezentarea certificatului de omologare de tip în conformitate cu Directiva 97/27/CEE sau Regulamentul (UE) 1.230/2012, după caz;

2.8¹.4. producătorul vehiculului sau reprezentantul acestuia în România procedează la înlocuirea plăcuței inițiale a producătorului cu o alta care conține valoarea modificată a masei maxime tehnic admisibile.”

Art. II. — Regia Autonomă „Registrul Auto Român” va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor,

Ionel Scioșteanu,
secretar de stat

București, 23 decembrie 2020.
Nr. 2.223.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 67**din 2 noiembrie 2020**

Dosar nr. 1.907/1/2020

Denisa Angelica Stănișor	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal — președintele completului
Ana Roxana Tudose	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adela Vintilă	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ionel Barbă	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Daniel Gheorghe Severin	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mona Magdalena Baciu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cezar Hîncu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emilia Claudia Vișoiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Florentina Dinu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este constituit potrivit dispozițiilor art. XIX alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările ulterioare, și ale art. 36 alin. (2) lit. a) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare (*Regulamentul*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Denisa Angelica Stănișor, președintele Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Elena Adriana Stamatescu, magistrat-asistent la Secțiile Unite, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 4.362/90/2017, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 12 alin. (3) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, cu modificările și completările ulterioare, prefectul are obligația de a verifica în ce măsură decizia de excludere din partid a consilierului este definitivă în sistemul căilor de atac prevăzute de statutul partidului politic sau organizației din care face parte acesta și de a solicita documente justificative privind procedura excluderii.”

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că, la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele de judecată au comunicat puncte de vedere sau simple opinii cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării, unele însoțite de jurisprudență, iar răspunsul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este în sensul că nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la problema de drept în discuție; se arată, de asemenea, că raportul întocmit în cauză a fost comunicat, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părților; recurenta-pârâtă Instituția Prefectului — Județul Vâlcea a depus, în termen legal, prin consilier juridic, un punct de vedere asupra chestiunii de drept.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept ce face obiectul sesizării, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, prin încheierea din 30 iunie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 4.362/90/2017, a dispus, din oficiu, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea problemă de drept:

„Dacă în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 12 alin. (3) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 393/2004), prefectul are obligația de a verifica în ce măsură decizia de excludere din partid a consilierului este definitivă în sistemul căilor de atac prevăzute de statutul partidului politic sau organizației din care face parte acesta și de a solicita documente justificative privind procedura excluderii.”

II. Expunerea succintă a procesului. Obiectul investiției instanței care a solicitat pronunțarea hotărârii prealabile. Stadiul procesual în care se află pricina

2. Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Vâlcea — Secția a II-a civilă, reclamantul — persoană fizică a solicitat, în contradictoriu cu pârâta Instituția Prefectului Județului Vâlcea, anularea actului administrativ reprezentat de Ordinul nr. 335 din 10 iulie 2017 emis de prefectul județului Vâlcea, prin care s-a constatat încetarea de drept a mandatului său de consilier local în cadrul Consiliului Local al Municipiului Drăgășani.

3. Reclamantul a arătat că prin ordinul atacat s-a constatat încetarea de drept a mandatului său de consilier local, ca urmare a pierderii calității de membru al partidului pe lista căruia a fost ales, s-a declarat vacant locul și s-a dispus validarea următorului supleant de pe listă.

4. Ordinul s-a emis pe baza Adresei nr. 7 din 12 iunie 2017 a Partidului Social Românesc — Filiala Vâlcea, prin care Instituția Prefectului Județului Vâlcea a fost informată cu privire la excluderea reclamantului din cadrul acestei formațiuni politice.

5. În opinia reclamantului, ordinul a fost prematur și nelegal emis deoarece decizia de excludere nu era definitivă prin ea însăși, având drept de contestație atât la forurile superioare din cadrul partidului, cât și la instanța de judecată, conform Deciziei Curții Constituționale nr. 530 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 13 ianuarie 2014, și Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 554/2004*); a apreciat că prefectul avea obligația de a verifica, anterior emiterii ordinului, dacă decizia de excludere era definitivă, pentru ca ea să poată produce efecte juridice în fața autorităților publice.

6. Reclamantul a făcut dovada faptului că a contestat decizia de excludere din partid și că, în conformitate cu dispozițiile art. 14 din *Legea nr. 554/2004*, a solicitat și suspendarea acesteia, precum și a ordinului contestat, până la pronunțarea instanței de fond.

7. Pârâta a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

8. A arătat că, din Adresa nr. 7 din 12 iunie 2017 a Partidului Social Românesc — Filiala Vâlcea, înregistrată la Instituția Prefectului Județului Vâlcea sub nr. 8.782 din 4 iulie 2017, precum și din procesul-verbal de ședință din 8 iunie 2017, anexat adresei menționate, a rezultat fără echivoc voința partidului, în sensul că reclamantul, consilier local în cadrul Consiliului Local Drăgășani, a fost exclus din Partidul Social Românesc; mai mult, partidul a solicitat punerea în aplicare a adresei menționate, pentru ca următorul consilier aflat pe lista partidului să poată fi validat în ședința Consiliului Local Drăgășani din luna respectivă.

9. În opinia pârâtei, prin ordinul ce face obiectul litigiului nu s-a făcut altceva decât să se constate încetarea de drept, prin efectul legii, înainte de expirarea duratei normale, a mandatului de consilier local al reclamantului, în conformitate cu prevederile art. 9 alin. (2) lit. h¹) și art. 12 alin. (3) din *Legea nr. 393/2004*¹.

10. A arătat că legiuitorul nu a lăsat la latitudinea prefectului emiterea unui ordin de încetare de drept a mandatului de consilier local, în cazul prevăzut de art. 9 alin. (2) lit. h¹) din *Legea nr. 393/2004*, ci acesta este obligat să emită ordinul, în termen de maximum 30 de zile de la data sesizării partidului respectiv, prin care să constate încetarea, prin efectul legii, a mandatului consilierului local și să declare vacant locul acestuia, fără obligația de a solicita alte documente justificative de la partid.

11. Prin Sentința civilă nr. 1.083 din 4 octombrie 2019, Tribunalul Vâlcea — Secția a II-a civilă a admis cererea reclamantului și a anulat ordinul contestat.

12. Tribunalul a reținut că, potrivit art. 9 alin. (2) lit. h¹) din *Legea nr. 393/2004*, calitatea de consilier local sau de consilier județean încetează de drept, înainte de expirarea duratei normale a mandatului, în cazul pierderii calității de membru al partidului politic sau al organizației minorităților naționale pe a cărei listă a fost ales. Conform art. 12 alin. (3) din același act normativ, în cazul prevăzut la art. 9 alin. (2) lit. h¹), în termen de 30 de zile de la data sesizării partidului politic sau a organizației cetățenilor aparținând minorităților naționale pe a cărei listă consilierul local sau consilierul județean a fost ales, prefectul constată, prin ordin, încetarea mandatului consilierului local sau județean înainte de expirarea duratei normale a acestuia și declară vacant locul consilierului local sau județean.

13. Se arată de către instanța de fond că, din dispozițiile legale menționate, rezultă că faptul generator al încetării mandatului de consilier local e reprezentat de pierderea calității de membru al partidului pe lista căruia a fost ales, în acest context rolul prefectului fiind doar acela de a lua act de faptul

excluderii și, prin urmare, al încetării mandatului de ales local, în baza sesizării partidului politic interesat.

14. Cu toate acestea, a apreciat instanța de fond, prefectul, care potrivit Legii nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 340/2004*), este garantul respectării legii și a ordinii publice la nivel local, nu poate avea un rol pur formal în procedura de constatare a pierderii mandatului de ales local de către o persoană care a obținut numărul de voturi necesar din partea cetățenilor, ci, dimpotrivă, îi revine obligația de a verifica dacă este întrunită cerința primordială impusă de lege, respectiv dacă există o aparență de legalitate privind sancțiunea pierderii calității de membru al partidului politic.

15. În vederea exercitării acestei atribuții, tribunalul a considerat că nu este suficient ca ordinul de încetare a calității de consilier să fie emis doar în baza unei simple informări din partea partidului, ci sesizarea la care se referă art. 12 alin. (3) din *Legea nr. 393/2004* trebuie să fie însoțită și de înscrisuri justificative din care să rezulte că a operat încetarea calității de membru de partid în condițiile specifice prevăzute de statutul respectivului partid.

16. În speță, ordinul contestat a fost emis pe baza Sesizării nr. 7 din 12 iunie 2017 a Partidului Social Românesc — Filiala Vâlcea, prin care s-a precizat că, în ședința din 8 iunie 2017 a Organizației Municipale Drăgășani, s-a decis excluderea din partid și retragerea sprijinului politic față de reclamant. Sesizarea nu a fost, însă, însoțită de documente justificative din care să rezulte că a operat excluderea din partid în condițiile prevăzute de statutul acestui partid și că sancțiunea era, potrivit prevederilor aceluiași statut, definitivă și/sau executorie; dimpotrivă, reclamantul a arătat că a contestat, potrivit prevederilor statutare, decizia de excludere, atât la forurile interne ale partidului, cât și în instanță.

17. În acest context, tribunalul a observat că, prin Sentința nr. 502 din 27 martie 2019 a Tribunalului Vâlcea — Secția a II-a civilă, ce pare a fi definitivă prin neexercitarea în termen a recursului, s-a constatat nelegalitatea excluderii din partid a reclamantului și s-a dispus anularea deciziei de excludere, reținându-se că măsura s-a decis fără respectarea procedurilor statutare, reclamantul nefiind informat despre ședința în care urma să se discute sancționarea sa; mai mult, ședința respectivă nici nu ar fi avut loc, unii reprezentanți ai partidului, despre care s-a consemnat că ar fi votat pentru sancționarea reclamantului, declarând că nu au participat la o astfel de ședință.

18. În concluzie, tribunalul a reținut că nu erau îndeplinite condițiile legale pentru emiterea de către prefect a ordinului de încetare a mandatului de consilier local al reclamantului, câtă vreme nu existau dovezi din care să rezulte că excluderea acestuia din partid a fost dispusă cu respectarea prevederilor statutare și că această sancțiune era definitivă și/sau executorie.

19. Împotriva acestei sentințe a declarat recurs Instituția Prefectului Județului Vâlcea, invocând motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă.

20. Pârâta a arătat că actul contestat a fost emis în baza Adresei nr. 7 din 12 iunie 2017 a Partidului Social Românesc și a procesului-verbal de ședință din 8 iunie 2017, anexat adresei, înscrisuri din care rezultă fără echivoc voința partidului de excludere din partid a reclamantului, consilier local în cadrul Consiliului Local Drăgășani, partidul însuși solicitând punerea în aplicare a adresei, pentru ca următorul consilier aflat pe listă să poată fi validat în ședința Consiliului Local Drăgășani din luna respectivă.

¹ Abrogată prin art. 597 alin. (2) lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare.

21. În opinia părâtei, prin ordinul contestat nu s-a făcut altceva decât să se constate încetarea de drept, prin efectul legii, înainte de expirarea duratei normale, a mandatului de consilier local al reclamantului, în conformitate cu prevederile art. 9 alin. (2) lit. h¹) și art. 12 alin. (3) din Legea nr. 393/2004.

22. În ceea ce privește Sentința nr. 502 din 27 martie 2019 a Tribunalului Vâlcea — Secția a II-a civilă, pronunțată în Dosarul nr. 5.878/90/2017, invocată de instanța de fond, recurenta a arătat că a fost atacată cu recurs, iar judecata recursului a fost suspendată de Curtea de Apel Pitești, ca urmare a înscrierii în fals în ceea ce privește dovezile de predare a recursului la curier, înscrisurile fiind înaintate Parchetului de pe lângă Judecătoria Râmnicu Vâlcea.

III. Dispozițiile legale supuse interpretării

23. *Legea nr. 393/2004* (forma în vigoare la data introducerii acțiunii — 7 august 2017):

Art. 9. — „(1) Calitatea de consilier local sau de consilier județean încetează la data declarării ca legal constituit a noului consiliu ales.

(2) Calitatea de consilier local sau de consilier județean încetează de drept, înainte de expirarea duratei normale a mandatului, în următoarele cazuri: (...)

h¹) pierderea calității de membru al partidului politic sau al organizației minorităților naționale pe a cărei listă a fost ales; (...)

(4) În cazurile prevăzute la alin. (2) lit. c)—e) și h¹), hotărârea consiliului poate fi atacată de consilier, la instanța de contencios administrativ, în termen de 10 zile de la comunicare. Instanța se va pronunța în termen de cel mult 30 de zile. În acest caz, procedura prealabilă nu se mai efectuează, iar hotărârea primei instanțe este definitivă și irevocabilă.”

Art. 12. — „(1) Cu excepția cazului prevăzut la art. 9 alin. (2) lit. h¹), în situațiile de încetare a mandatului înainte de expirarea duratei normale a acestuia, consiliul local sau consiliul județean, după caz, adoptă în prima ședință ordinară, la propunerea primarului, respectiv a președintelui consiliului județean, o hotărâre prin care se ia act de situația apărută și se declară vacant locul consilierului în cauză.

(2) Hotărârea va avea la bază, în toate cazurile, un referat constatator semnat de primar și de secretarul comunei sau orașului, respectiv de președintele consiliului județean și de secretarul general al județului. Referatul va fi însoțit de actele justificative.

(3) În cazul prevăzut la art. 9 alin. (2) lit. h¹), în termen de 30 de zile de la data sesizării partidului politic sau a organizației cetățenilor aparținând minorităților naționale pe a cărei listă consilierul local sau consilierul județean a fost ales, prefectul constată, prin ordin, încetarea mandatului consilierului local sau județean înainte de expirarea duratei normale a acestuia și declară vacant locul consilierului local sau județean.”

IV. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

24. *Intimatul-reclamant* a arătat că nu există o dispoziție legală clară și imperativă care să oblige prefectul să verifice în ce măsură decizia de excludere a consilierului este definitivă în sistemul căilor de atac prevăzute în statutul partidului și să ceară documente justificative în legătură cu o eventuală contestare a deciziei de excludere. A apreciat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, inițiativa instanței fiind întemeiată și de interes, nu numai pentru soluționarea acestui dosar, ci și pentru viitor, pentru spețe similare, întrucât sub acest aspect legislația este lacunară.

25. *Recurentul-pârât nu și-a exprimat punctul de vedere* cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

V. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea

26. *Instanța de trimitere a apreciat că sunt întrunite condițiile legale de admisibilitate a sesizării*, pe care se mărginește doar să le enumere, fără să argumenteze însă această concluzie.

27. *Cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării*, completul de judecată care a formulat sesizarea a apreciat că, în aplicarea art. 12 alin. (3), raportat la art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004, prefectul nu este ținut să verifice modul în care organizația de partid din care face parte consilierul exclus a procedat la excluderea acestuia, respectiv dacă a fost urmată procedura reglementată prin statutul partidului, în ce măsură decizia de excludere a rămas definitivă în sistemul căilor de atac prevăzute de același statut și nici să verifice înscrisurile întocmite în cadrul respectivei proceduri.

28. Textul art. 12 alin. (3) din Legea nr. 393/2004 recunoaște prefectului doar un rol formal, acela de a constata încetarea mandatului la sesizarea partidului politic sau organizației din care face parte respectivul consilier. De asemenea, textul legal nu face nicio precizare privind forma și conținutul sesizării pe care o face partidul, ceea ce duce la concluzia că inclusiv o simplă informare despre excluderea membrului de partid este suficientă pentru ca prefectul să emită ordinul de încetare a mandatului.

29. În acest sens, instanța de trimitere a făcut referire la Decizia nr. 45 din 12 iunie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 17 iulie 2017, prin care a fost admisă sesizarea privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, formulată de Tribunalul Ialomița — Secția civilă, stabilindu-se, în consecință, că:

„Dispozițiile art. 9 alin. (3) și (4) și art. 12 alin. (3) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, cu modificările și completările ulterioare, se interpretează în sensul că în situația pierderii de către consilierul local sau județean a calității de membru al partidului politic sau al organizației minorităților naționale pe a cărei/cărei listă a fost ales, prefectului îi este recunoscută competența exclusivă de a constata, prin ordin, încetarea mandatului alesului local, înainte de expirarea duratei normale a acestuia, la sesizarea partidului politic sau a organizației cetățenilor aparținând minorităților naționale pe a cărei/cărei listă a fost ales consilierul în cauză.”

30. Instanța de trimitere a menționat, de asemenea, Sentința nr. 691 din 29 septembrie 2015, pronunțată de Tribunalul Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 1.551/83/2015, arătând că prin aceasta a fost respinsă cererea de anulare a ordinului prefectului, înlăturându-se susținerea reclamantului potrivit căreia a contestat pe cale administrativă decizia de excludere din partid, pe considerentul că textul art. 12 alin. (3) din Legea nr. 393/2004 nu distinge și stabilește imperativ încetarea de drept a mandatului de consilier local de la data excluderii din partid, și nu de la data epuizării căilor legale de contestare a măsurii excluderii.

VI. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

31. *În urma consultării evidențelor întocmite la nivelul instanței supreme*, în jurisprudența Completului pentru soluționarea recursului în interesul legii și a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a fost identificată Decizia nr. 45 din 12 iunie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, invocată și de instanța de trimitere în sesizarea formulată, al cărei dispozitiv a fost anterior menționat (paragraful 29).

32. În considerentele acesteia, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat următoarele:

„54. *Dispozițiile art. 12 alin. (3) Legea nr. 393/2004 dau expresie rolului prefectului, în calitate de reprezentant al*

Guvernului, de a acționa la nivelul județului sau, după caz, al municipiului București, pentru realizarea obiectivelor cuprinse în Programul de guvernare și de a dispune măsurile necesare pentru îndeplinirea lor, în conformitate cu competențele și atribuțiile ce îi revin, potrivit legii, astfel cum rezultă din dispozițiile art. 19 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 340/2004 (privind prefectul și instituția prefectului, republicată, cu modificările și completările ulterioare — s.n.).

55. Or, așa cum s-a arătat în cele ce precedă, pierderea de către alesul local a calității de membru al partidului politic sau al organizației minorităților naționale pe a cărui/cărei listă a fost ales are drept consecință neîntrunirea condițiilor de reprezentativitate și legitimitate necesare îndeplinirii programului politic pentru care alegătorii au optat, astfel încât nu se mai justifică menținerea acestuia în funcția publică.

56. În acest context se impune precizarea că, potrivit Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, partidelor politice le revine sarcina selectării, pregătirii și propulsării candidaților în vederea alegerilor, sens în care alcătuiesc liste de candidați pe care îi sprijină pe tot parcursul campaniei electorale, precum și ulterior, pe întreaga durată a mandatului dobândit. Prin votul exprimat, cetățenii exprimă opțiuni între diversele programe politice care participă la scrutinul electoral și mai puțin cu privire la candidați, în considerarea calităților și meritelor acestora. Prin urmare, pierderea calității de membru al partidului politic pe listele căruia a fost ales echivalează cu pierderea statutului de ales local, dispozițiile art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 având ca finalitate prevenirea migrației politice a aleșilor locali de la un partid la altul și asigurarea unei stabilități în cadrul administrației publice locale, care să exprime configurația politică, așa cum aceasta a rezultat din voința electoratului.

57. În raport cu aceste considerente este evident interesul partidului politic de a sesiza prefectul pentru emiterea ordinului de încetare a mandatului alesului local, competența exclusivă a prefectului prevăzută de art. 12 alin. (3) din Legea nr. 393/2004 fiind reglementată de către legiuitor în considerarea calității acestuia de reprezentant al Guvernului la nivelul autorității publice locale.

58. De altfel, dispozițiile art. 12 alin. (3) din Legea nr. 393/2004 atribuie prefectului rolul de a constata, respectiv de «a lua act» de încetarea mandatului de consilier local/județean în cazul expres prevăzut de lege, respectiv pierderea de către consilier a calității de membru al partidului politic sau al organizației minorităților naționale pe a cărui/cărei listă a fost ales. Așadar, prefectul îndeplinește, în temeiul legii, o formalitate necesară în vederea funcționării autorității administrației publice, în condiții de reprezentativitate și legitimitate necesare îndeplinirii programului politic pentru care alegătorii au optat.”

33. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele de judecată au comunicat puncte de vedere sau simple opinii cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării, unele însoțite de jurisprudență, din analiza cărora rezultă două orientări.

34. O orientare potrivit căreia prefectul nu are obligația de a verifica, la momentul emiterii ordinului de constatare a încetării de drept a mandatului alesului local, dacă s-a finalizat procedura de contestare a deciziei de excludere din partid, având doar competența de a constata încetarea mandatului, ca urmare a sesizării formulate de partid.

35. S-a reținut în sprijinul acestei orientări că normele juridice supuse interpretării nu permit prefectului efectuarea unei analize a cauzelor care au dus la pierderea calității de membru al formațiunii politice pe listele căreia a fost ales consilierul local respectiv și nici asupra legalității sau nelegalității modului de încetare a acestei calități. Dispozițiile legale în discuție impun numai respectarea termenului de 30 de zile de la data la care

conducerea formațiunii respective comunică prefectului pierderea calității de membru al partidului politic sau al organizației minorităților naționale pe a cărui/cărei listă a fost ales consilierul local respectiv.

36. Rațiunea acestor norme rezultă din necesitatea de a asigura funcționarea organului deliberativ al unității administrativ-teritoriale, consiliul local, indiferent de frământările din interiorul formațiunilor politice pe listele cărora au fost aleși consilierii locali și indiferent de conflictele intervenite între consilierii locali și formațiunile respective.

37. Prin urmare, verificarea regularității procedurii de excludere a consilierului local din formațiunea politică pe listele căreia a fost ales nu poate fi realizată de prefect, ci numai în cadrul litigiului civil dintre consilierul local și formațiunea politică respectivă, cadru în care dreptul la apărare al acestuia poate fi exercitat în mod deplin.

38. S-a arătat că Decizia Curții Constituționale nr. 530 din 12 decembrie 2013, prin care s-a constatat neconstituționalitatea prevederilor art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, republicată, apreciindu-se că aduc atingere înseși substanței dreptului de acces la instanță, nu are relevanță pentru dezlegarea problemei de drept ce face obiectul sesizării, întrucât instanța de contencios constituțional nu a analizat, în această decizie, dispozițiile legale ce fac obiectul sesizării formulate în cauză, respectiv art. 9 alin. (2) lit. h¹) și art. 12 alin. (3) din Legea nr. 393/2004.

39. A fost, de asemenea, menționată întâlnirea președinților secțiilor de contencios administrativ și fiscal ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și curților de apel, organizată la Craiova, în perioada 17—18 octombrie 2019, unde a fost dezbătută problema practicii neunitare în această materie și unde a fost adoptată o soluție unitară, considerându-se că prefectul nu are obligația de a verifica, la momentul emiterii ordinului de constatare a încetării de drept a mandatului alesului local, dacă s-a finalizat procedura de contestare a deciziei de excludere din partid, având doar competența de a constata încetarea mandatului, ca urmare a sesizării formulate de partid.

40. Nu în ultimul rând, s-a făcut trimitere la Decizia nr. 45 din 12 iunie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, menționată în precedent.

41. Au opinat, respectiv s-au pronunțat în acest sens următoarele instanțe:

— *curțile de Apel Timișoara* (Secția de contencios administrativ și fiscal — deciziile nr. 6.310 din 10 octombrie 2017 și nr. 6.308 din 10 octombrie 2017), *Suceava* (Secția de contencios administrativ și fiscal), *Brașov* (Secția contencios administrativ și fiscal — decizia nr. 1.407/R din 21 august 2018), *București* (Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 7.258 din 20 decembrie 2018), *Ploiești* (Secția de contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 1.134 din 3 octombrie 2019) și *Alba Iulia* (Secția de contencios administrativ și fiscal — deciziile nr. 2.297 din 23 august 2017 și nr. 3.346 din 4 iunie 2018);

— *tribunalele Vrancea* (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal — Sentința nr. 443 din 15 noiembrie 2019), *Galați* (Secția de contencios administrativ și fiscal), *Neamț* (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal), *Bacău* (Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal — Sentința nr. 597 din 22 septembrie 2016), *București* (Secția a II-a contencios administrativ și fiscal), *Ilfov*, *Ialomița* (sentințele nr. 245/F din 5 martie 2020 și nr. 497 din 25 iunie 2020) și *Suceava* (Secția de contencios administrativ și fiscal).

42. Într-o altă orientare, s-a considerat că, deși potrivit art. 12 alin. (3) din Legea nr. 393/2004, prefectul „constată”, prin ordin, încetarea mandatului consilierului local, o astfel de formulare nu exclude, per se, verificarea de către organul legal abilitat a îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege pentru adoptarea unui astfel de ordin.

43. S-a susținut în sprijinul acestei orientări că, în aplicarea dispozițiilor legale mai sus menționate, prefectul trebuie să își realizeze atribuțiile cu respectarea principiilor legalității, imparțialității și obiectivității, astfel cum se prevede în art. 4 lit. a) din Legea nr. 340/2004.

44. Prin urmare, cu ocazia emiterii ordinului prevăzut de art. 12 alin. (3) din Legea nr. 393/2004, prefectul trebuie să verifice dacă este întrunită cerința primordială impusă de lege, respectiv dacă există o aparență de legalitate privind sancțiunea pierderii calității de membru a partidului politic. O asemenea cerință este justificată prin prisma atribuțiilor prefectului, care trebuie să fie garantul respectării principiului legalității.

45. În vederea exercitării acestei atribuții nu este suficient ca ordinul de încetare a calității de consilier să fie emis doar în baza unei simple informări din partea partidului, ci sesizarea la care se referă art. 12 alin. (3) din Legea nr. 393/2004 trebuie să fie însoțită și de înscrisuri justificative, din care să rezulte că a operat încetarea calității de membru de partid, în condițiile specifice prevăzute de statutul respectivului partid. Totodată, în contextul în care încetarea mandatului intervine ca urmare a pierderii calității de membru al partidului politic, este necesar a se stabili momentul la care aceasta din urmă se produce — la luarea măsurii excluderii sau la rămânerea definitivă a acesteia.

46. Au opinat, respectiv s-au pronunțat în acest sens următoarele instanțe:

— *curțile de apel Cluj* (Secția a III-a de contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 490 din 28 mai 2020), *Bacău* (Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 961 din 7 iulie 2017), *Constanța* (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 433/CA din 24 iunie 2020), *Galați* (Secția de contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 756 din 20 august 2019), *Iași* (Secția de contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 285 din 25 februarie 2019), *Târgu Mureș* (Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal — deciziile nr. 945/R din 29 octombrie 2019 și nr. 1.042/R din 26 noiembrie 2019) și *Timișoara* (Secția de contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 7.471 din 27 octombrie 2017);

— *Tribunalul Mureș* (Secția contencios administrativ și fiscal — sentințele nr. 274 din 30 mai 2019 și nr. 334 din 26 mai 2019).

VII. Jurisprudența Curții Constituționale

47. Prevederile art. 9 alin. (3) și (4) și art. 12 din Legea nr. 393/2004 au făcut obiectul controlului de constituționalitate, în mai multe cauze, Curtea Constituțională respingând, de fiecare dată, excepțiile de neconstituționalitate invocate, ca neîntemeiate. În acest sens sunt, spre exemplu, Decizia nr. 436 din 10 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 31 mai 2007, Decizia nr. 915 din 18 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 773 din 14 noiembrie 2007, Decizia nr. 1.167 din 11 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 3 ianuarie 2008, Decizia nr. 273 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 243 din 13 aprilie 2009, Decizia nr. 799 din 3 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 490 din 16 iulie 2010, Decizia nr. 56 din 26 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 24 februarie

2012, Decizia nr. 280 din 23 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 16 iulie 2013, și Decizia nr. 60 din 16 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 5 mai 2016.

48. Instanța de contencios constituțional a statuat, în mod constant, că dispozițiile legale criticate — art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 — au ca finalitate „prevenirea migrației politice a aleșilor locali de la un partid politic la altul, asigurarea unei stabilități în cadrul administrației publice locale, care să exprime configurația politică, așa cum aceasta a rezultat din voința electoratului” (Decizia nr. 915 din 18 octombrie 2007), iar introducerea cazului de încetare a mandatului de consilier local ca urmare a pierderii calității de membru al partidului pe a cărui listă a fost ales „este o consecință a dispozițiilor art. 8 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora partidele politice contribuie la definirea și la exprimarea voinței politice a cetățenilor. Electoratul acordă votul său unei persoane, pentru a îndeplini o funcție publică la nivelul administrației locale, în considerarea programului politic al partidului din rândurile căruia face parte la momentul alegerii și pe care această persoană urmează să îl promoveze pe perioada mandatului său de consilier local sau județean. De vreme ce alesul local nu mai este membru al partidului pe listele căruia a fost ales, înseamnă că nu mai întrunește condițiile de reprezentativitate și legitimitate necesare îndeplinirii programului politic pentru care alegătorii au optat. Prin urmare, nu se mai justifică menținerea acestuia în funcția publică” (Decizia nr. 1.167 din 11 decembrie 2007).

49. De asemenea, Curtea Constituțională a statuat că „păstrarea calității de consilier local sau județean în ipoteza în care acesta nu mai aparține partidului pe lista căruia a fost inițial ales ar echivala cu convertirea respectivului mandat într-un mandat de independent sau aparținând, eventual, altui partid politic în care consilierul s-a înscris ulterior. Or, în condițiile actualului sistem electoral ce prevede scrutinul de listă pentru alegerea consilierilor locali și județeni, această ipoteză nu poate fi acceptată, deoarece mandatul în exercițiu, astfel continuat, nu mai corespunde voinței inițiale a electoratului, care a acordat votul său unui candidat în considerarea partidului pe care, la acel moment, acesta îl reprezenta” (Decizia nr. 280 din 23 mai 2013).

VIII. Răspunsul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

50. Prin Adresa nr. 1.411/C/2.591/III-5/2020 din 13 august 2020, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practica judiciară, în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la problema de drept ce formează obiectul sesizării.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

51. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (7) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din același cod, pentru declanșarea mecanismului privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, propunându-se soluția respingerii sesizării.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

52. Examinând sesizarea formulată, întrebarea ce face obiectul acesteia și raportul întocmit de judecătorul-raportor, constată următoarele:

53. Înainte de cercetarea în fond a problemei de drept supuse dezlegării, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept trebuie să analizeze dacă sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

54. Din cuprinsul prevederilor art. 519 din Codul de procedură civilă, care reglementează procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, rezultă următoarele condiții de admisibilitate a sesizării, care trebuie îndeplinite cumulativ:

— chestiunea de drept să fie ridicată în cursul judecării în fața unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

— existența unei chestiuni de drept; problema pusă în discuție trebuie să fie una veritabilă, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite;

— chestiunea de drept să fie esențială, în sensul că de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a cauzei; noțiunea de „soluționare pe fond” trebuie înțeleasă în sens larg, incluzând nu numai problemele de drept material, ci și pe cele de drept procesual, cu condiția ca de rezolvarea acestora să depindă soluționarea pe fond a cauzei;

— chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, iar Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat deja asupra problemei de drept printr-o hotărâre obligatorie pentru toate instanțele;

— chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de „noutate”.

55. Procedând la analiza admisibilității sesizării în raport cu cerințele legale sus-menționate, se observă că primele patru condiții sunt îndeplinite întrucât dosarul în care a fost formulată întrebarea se află în curs de judecată, în ultimă instanță, pe rolul Curții de Apel Pitești, instanță competentă, în raport cu dispozițiile art. 10 alin. (2) teza întâi coroborat cu art. 10 alin. (1), respectiv art. 9 alin. (2) lit. h¹) și art. 12 alin. (3) din Legea nr. 393/2004, să soluționeze recursul declarat împotriva unei sentințe pronunțate, în primă instanță, de Tribunalul Vâlcea — Secția a II-a civilă. Prin urmare, cauza se află în curs de judecată, iar curtea de apel care a înaintat sesizarea judecă pricina în ultimă instanță, urmând să pronunțe o hotărâre judecătorească definitivă, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 5 din Codul de procedură civilă.

56. Condiția dificultății chestiunii de drept nu este prevăzută în mod explicit de dispozițiile art. 519—520 din Codul de procedură civilă, însă rezultă în mod evident din interpretarea coroborată a acestora.

57. Dificultatea chestiunii de drept rezultă din posibilitatea reală de a interpreta diferit sau contradictoriu norme de drept îndoielnice, lacunare sau neclare, iar stabilirea dificultății, drept condiție a admisibilității, este absolut necesară pentru a se verifica dacă instanței supreme i se solicită soluționarea de principiu a unei probleme de drept, astfel cum impun dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, sau este chemată, în fapt, să soluționeze chiar litigiul în cauză.

58. În materia analizată, din perspectiva unei veritabile chestiuni de drept, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite, se relevă dificultăți în interpretarea dispozițiilor art. 12 alin. (3) din Legea nr. 393/2004, dispoziții potrivit cărora, *„în cazul prevăzut la art. 9 alin. (2) lit. h¹), în termen de 30 de zile de la data sesizării partidului politic sau a organizației cetățenilor aparținând minorităților naționale pe a cărei listă consilierul local sau consilierul județean a fost ales, prefectul constată, prin ordin, încetarea mandatului consilierului local sau județean înainte de expirarea duratei normale a acestuia și declară vacant locul consilierului local sau județean”*.

59. Conform prevederilor art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004:

„Calitatea de consilier local sau de consilier județean încetează de drept, înainte de expirarea duratei normale a mandatului, în următoarele cazuri:

(...)

h¹) pierderea calității de membru al partidului politic sau al organizației minorităților naționale pe a cărei listă a fost ales;”.

60. Problema ivită în legătură cu interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 12 alin. (3) din Legea nr. 393/2004 constă în a stabili dacă aceste prevederi obligă prefectul să verifice în ce măsură decizia de excludere din partid a consilierului este definitivă în sistemul căilor de atac prevăzut de statutul partidului politic sau organizației din care face parte acesta și de a solicita documente justificative privind procedura excluderii.

61. Condiția de admisibilitate referitoare la caracterul esențial al chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei pendinte în care se ridică este îndeplinită deoarece, prin raportare la obiectul cauzei, soluția pe fond depinde de analiza și interpretarea dispozițiilor art. 12 alin. (3) din Legea nr. 393/2004, respectiv de a se stabili dacă, în vederea exercitării acestei atribuții, este suficient ca ordinul de încetare a calității de consilier să fie emis doar în baza unei simple informări din partea partidului sau sesizarea la care se referă art. 12 alin. (3) din Legea nr. 393/2004 trebuie să fie însoțită și de înscrisuri justificative, din care să rezulte că a operat încetarea calității de membru de partid, în condițiile specifice prevăzute de statutul respectivului partid.

62. Și a patra condiție de admisibilitate, în ordinea în care au fost enumerate anterior, este îndeplinită, întrucât chestiunea de drept în discuție nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, iar Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat deja asupra problemei de drept printr-o hotărâre obligatorie pentru toate instanțele.

63. În ceea ce privește însă cerința noutății chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, se constată că această condiție nu este îndeplinită.

64. În cauză, noutatea chestiunii de drept a cărei dezlegare se solicită este justificată de instanța de trimitere prin aceea că nu a fost identificată practică judiciară în materie, care să conducă la concluzia că această chestiune a fost dezlegată jurisprudențial în mod unitar.

65. În lipsa unei definiții legale a „noutății” chestiunii de drept și a unor criterii de determinare a acesteia în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, rămâne atributul Înaltei Curți de Casație și Justiție, sesizate cu pronunțarea unei hotărâri prealabile, să hotărască dacă problema de drept a cărei dezlegare se solicită este nouă, astfel cum s-a reținut deja în decizii anterioare pronunțate în această materie (deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 1 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 9 aprilie 2014, nr. 3 și 4 din 14 aprilie 2014, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014, nr. 13 și 14 din 8 iunie 2015, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 13 iulie 2015, respectiv nr. 736 din 1 octombrie 2015).

66. Cu privire la criteriile de stabilire și de identificare a cerinței „noutății”, în practica instanței supreme s-a statuat cu caracter de principiu că *noutatea unei chestiuni de drept poate fi generată nu numai de o reglementare nou-intrată în vigoare, ci și de una veche, cu condiția, însă, ca instanța să fie chemată să se pronunțe asupra respectivei probleme de drept pentru prima dată. Prin urmare, caracterul de noutate se pierde pe*

măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor. Aceasta deoarece condiția noutății trebuie privită, în contextul legiferării sale, ca unul dintre elementele de diferențiere între cele două mecanisme de unificare a practicii: dacă recursul în interesul legii are menirea de a înlătura o practică neunitară deja intervenită în rândul instanțelor judecătorești (*control a posteriori*), hotărârea preliminară are ca scop preîntâmpinarea apariției unei astfel de practici (*control a priori*). Prin urmare, existența deja a unei practici neunitare relevă nu numai că poate fi apelat mecanismul recursului în interesul legii, ci și că nu mai poate fi sesizată instanța supremă pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, întrucât scopul preîntâmpinării practicii neunitare nu mai poate fi atins, chestiunea de drept care a suscitată-o nemaifiind una nouă, ci una care a creat deja divergență în jurisprudență. (Decizia nr. 4 din 14 aprilie 2014)

67. Ca atare, în determinarea caracterului noutății este important de verificat dacă o instanță este investită să se pronunțe asupra unei probleme de drept pentru prima dată sau dacă chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor și care, în decursul timpului, a generat o jurisprudență continuă în această privință.

68. În cazul de față, condiția noutății chestiunii de drept nu este îndeplinită din această perspectivă, față de împrejurarea că, din studierea răspunsurilor formulate de tribunale și curțile de apel, precum și a jurisprudenței anexate, se constată că, în perioada 2017—2020, instanțele de judecată s-au pronunțat constant asupra chestiunii de drept supuse analizei, prin hotărâri definitive.

69. Hotărârile judecătorești identificate ilustrează existența unei practici judiciare neunitare. Astfel, în cuprinsul capitolului VI din prezenta decizie — jurisprudența instanțelor naționale în materie — sunt prezentate pe larg cele două orientări ale

instanțelor de judecată în privința chestiunii de drept ce face obiectul sesizării, motiv pentru care se apreciază că nu se mai impune reluarea acestor aspecte.

70. Analiza practicii judiciare pune în evidență faptul că problema de drept a cărei lămurire se solicită și-a pierdut, așadar, caracterul de noutate, în condițiile în care tot mai multe instanțe de judecată au fost investite să soluționeze litigii în care această chestiune de drept a primit o rezolvare definitivă prin hotărârile pronunțate.

71. Aceasta deoarece, așa cum rezultă din practica instanței supreme relevată mai sus, condiția noutății trebuie privită în contextul legiferării sale, ca unul dintre elementele de diferențiere între cele două mecanisme de unificare a practicii: dacă recursul în interesul legii are menirea de a înlătura practică neunitară deja intervenită în rândul instanțelor judecătorești (*control a posteriori*), hotărârea preliminară are scopul de a preîntâmpina apariția unei practici neunitare (*control a priori*). A admite contrariul reprezintă acceptarea ideii că mecanismul de unificare reglementat prin art. 519 din Codul de procedură civilă se suprapune necondiționat celui al recursului în interesul legii, reglementat de art. 514 din același cod care, pe această cale, ar putea fi promovat chiar într-o cauză *pendinte*.

72. Prin urmare, existența deja a unei practici neunitare, recunoscute, de altfel, chiar de către instanța de trimitere, care admite faptul că în materia analizată s-a conturat o anumită jurisprudență, dar că aceasta nu are caracter unitar, denotă nu numai că se poate apela la mecanismul recursului în interesul legii, ci și faptul că nu mai poate fi sesizată instanța supremă pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, întrucât scopul preîntâmpinării practicii neunitare nu mai poate fi atins, chestiunea de drept care a suscitată-o nemaifiind, prin urmare, una nouă, ci una care a creat deja divergență în jurisprudență.

73. Pentru considerentele arătate, constatând că nu sunt îndeplinite, cumulativ, condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 521 alin. (1) din același cod,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă sesizarea formulată de Curtea de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 4.362/90/2017, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 12 alin. (3) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, cu modificările și completările ulterioare, prefectul are obligația de a verifica în ce măsură decizia de excludere din partid a consilierului este definitivă în sistemul căilor de atac prevăzut de statutul partidului politic sau organizației din care face parte acesta și de a solicita documente justificative privind procedura excluderii.”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 noiembrie 2020.

PREȘEDINTELE SECȚIEI DE CONTENCIOS
ADMINISTRATIV ȘI FISCAL,
judecător
DENISA ANGELICA STĂNIȘOR

Pentru magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu,
semnează magistrat-asistent-șef,
Bogdan Georgescu

ACTE ALE COLEGIULUI MEDICILOR STOMATOLOGI DIN ROMÂNIA

COLEGIUL MEDICILOR STOMATOLOGI DIN ROMÂNIA

DECIZIE**pentru modificarea Deciziei Consiliului național al Colegiului Medicilor Dentiști din România nr. 11/2005 privind stabilirea cuantumului cotizației de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România**

În temeiul art. 534 și al art. 535 lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Consiliul național al Colegiului Medicilor Stomatologi din România adoptă următoarea decizie:

Art. I. — Decizia Consiliului național al Colegiului Medicilor Dentiști din România nr. 11/2005 privind stabilirea cuantumului cotizației de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 924 din 17 octombrie 2005, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — Membrii Colegiului Medicilor Stomatologi din România care exercită profesia de medic stomatolog au

obligația de a achita lunar cotizația de membru după cum urmează:

- a) 60 de lei, începând cu 1 ianuarie 2021;
- b) 80 de lei, începând cu 1 ianuarie 2022.”

2. În tot cuprinsul deciziei sintagma „medic dentist” se înlocuiește cu sintagma „medic stomatolog”, iar sintagma „Colegiul Medicilor Dentiști din România” se înlocuiește cu sintagma „Colegiul Medicilor Stomatologi din România”.

Art. II. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Colegiului Medicilor Stomatologi din România,
Ecaterina Ionescu

București, 16 decembrie 2020.
Nr. 20/2CN.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

